

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a cincea)

12 ianuarie 2007 *

În cauza T-447/05,

Société des plantations de Mbanga SA (SPM), cu sediul în Douala (Camerun),
reprezentată inițial de P. Soler Couteaux și S. Cahn, ulterior de B. Doré, avocats,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de doamna F. Clotuche-Duvieusart și de domnul L. Visaggio, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect anularea Regulamentului (CE) nr. 2015/2005 al Comisiei din 9 decembrie 2005 privind importurile de banane originare din țări ACP în cadrul unui contingent tarifar deschis prin Regulamentul (CE) nr. 1964/2005 al Consiliului privind taxele vamale aplicabile bananelor pentru lunile ianuarie și februarie 2006 (JO L 324, p. 5),

* Limba de procedură: franceza.

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE
(Camera a cincea),

compus din domnul M. Vilaras, președinte, doamnele M. E. Martins Ribeiro și K. Jürimäe, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Cadrul juridic

- ¹ Regulamentul (CEE) nr. 404/93 al Consiliului din 13 februarie 1993 privind organizarea comună a pieței în sectorul bananelor (JO L 47, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 12, p. 110) a stabilit, în titlul IV, un regim comun al importului de banane originare din țări terțe în Comunitate, care a fost aplicabil de la 1 iulie 1993 până la 31 decembrie 2005. Acest regim era bazat pe deschiderea de contingente tarifare al căror volum era stabilit astfel încât să se asigure aprovizionarea pieței comunitare, importurile realizate în baza contingentelor menționate beneficiind de aplicarea unor drepturi vamale mai reduse sau zero. În acest context, bananele care proveneau din țările din Africa, Caraibe și Pacific (denumite în continuare „țările ACP”) se bucurau de un tratament preferențial constând în exonerarea de la plata drepturilor vamale a importului unei cantități determinate de banane și aplicarea unui tarif preferențial importurilor care depășesc această cantitate.

- 2 Regimul comun de import prevăzut în titlul IV din Regulamentul nr. 404/93 a fost modificat de mai multe ori. Începând cu 1 iulie 2001, regulile de bază care priveau importul de banane în Comunitate erau prevăzute la articolele 16-20 din Regulamentul nr. 404/93, în versiunea modificată prin Regulamentele (CE) nr. 216/2001 al Consiliului din 29 ianuarie 2001 (JO L 31, p. 2, Ediție specială, 03/vol. 36, p. 29) și nr. 2587/2001 al Consiliului din 19 decembrie 2001 (JO L 345, p. 13, Ediție specială, 03/vol. 40, p. 156). La aceste reglementări se adăugau dispozițiile stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 896/2001 al Comisiei din 7 mai 2001 privind modalitățile de aplicare a Regulamentului nr. 404/93 în ceea ce privește regimul importului de banane în Comunitate (JO L 126, p. 6).

- 3 Considerentele (1) și (2) ale Regulamentului nr. 216/2001 prevăd că, pentru a rezolva litigiile ce decurg din regimul importului de banane prevăzut în titlul IV din Regulamentul nr. 404/93, analizarea tuturor opțiunilor prezentate de Comisie sugerează că „instituirea pe termen mediu a unui regim al importurilor fondat pe aplicarea unui drept vamal la un nivel corespunzător și pe aplicarea unui tarif preferențial la importurile din țările ACP oferă cele mai bune garanții în primul rând pentru atingerea obiectivelor organizării comune a piețelor privind producția comunitară și cererea consumatorilor, în al doilea rând pentru conformitatea cu normele privind comerțul internațional și în al treilea rând pentru prevenirea altor litigii”. Considerentul (4) al aceluiași regulament prevede că „până la intrarea în vigoare a acestui regim, Comunitatea trebuie aprovizionată în cadrul unor contingente tarifare deschise pentru importurile din toate originile [...]”.

- 4 Articolul 16 din Regulamentul nr. 404/93, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 216/2001, prevedea:

„(1) Prezentul articol și articolele 17-20 se aplică importurilor de produse proaspete care intră sub incidența codului NC ex 0803 00 19 până la intrarea în vigoare a ratei Tarifului Vamal Comun pentru aceste produse, cel târziu la data de 1 ianuarie 2006, stabilită în baza procedurii prevăzute la articolul XXVIII din Acordul general pentru tarife și comerț.

(2) Până la intrarea în vigoare a ratei prevăzute la alineatul (1), importurile de produse proaspete prevăzute la respectivul alineat au loc în cadrul contingentelor tarifare deschise de articolul 18.”

- 5 Articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 404/93 prevedea deschiderea a trei contingente tarifare, desemnate prin literele A, B și C, cu un volum global de 3 403 000 de tone. Ca urmare a modificărilor introduse prin Regulamentul nr. 2587/2001, volumul contingentului C a fost stabilit, potrivit articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din Regulamentul nr. 404/93, la cantitatea de 750 000 de tone și a fost destinat, conform articolului 18 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 404/93, importurilor de banane originare din țările ACP (denumite în continuare „banane ACP”).

- 6 În paralel cu acest regim, Comisia a adoptat, începând cu anul 2004, măsuri tranzitorii ca urmare a aderării la Comunitate a celor noi zece state membre, pentru a se asigura aprovizionarea pieței acestora. În ceea ce privește anul 2005, aceste măsuri au fost stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 1892/2004 al Comisiei din 29 octombrie 2004 privind măsuri tranzitorii pentru anul 2005 pentru importul de banane în Comunitate în urma aderării Republicii Cehe, a Estoniei, a Ciprului, a Letoniei, a Lituaniei, a Ungariei, a Maltei, a Poloniei, a Sloveniei și a Slovaciei (JO L 328, p. 50), care a făcut disponibilă o cantitate suplimentară de 460 000 de tone față de contingentele deschise prin articolul 18 din Regulamentul nr. 404/93 pentru importul de banane având orice origine.

- 7 Articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 1964/2005 al Consiliului din 29 noiembrie 2005 privind taxele vamale aplicabile bananelor (JO L 316, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 67, p. 162), care a instituit un regim tarifar unic, prevede:

„(1) Începând cu 1 ianuarie 2006, taxa vamală aplicabilă bananelor (codul NC 0803 00 19) se stabilește la 176 EUR/tonă.

(2) În fiecare an, începând cu 1 ianuarie, cu aplicabilitate de la 1 ianuarie 2006, se deschide un contingent tarifar autonom de 775 000 de tone greutate netă la un tarif vamal zero pentru importurile de banane (cod NC 0803 00 19) originare din țările ACP.”

- 8 Intrarea în vigoare a acestui nou drept a determinat caducitatea regimului contingentelor tarifare la import prevăzut în titlul IV din Regulamentul nr. 404/93, conform articolului 16 alineatul (1) din regulamentul menționat.
- 9 Articolul 2 din Regulamentul nr. 1964/2005 prevede că măsurile necesare pentru punerea în aplicare a respectivului regulament, precum și măsurile tranzitorii necesare pentru facilitarea tranziției de la dispozițiile actuale la cele stabilite prin regulamentul menționat se stabilesc în conformitate cu procedura de comitologie (comitet de gestiune).
- 10 Regulamentul (CE) nr. 2015/2005 al Comisiei din 9 decembrie 2005 privind importurile de banane originare din țările ACP în cadrul unui contingent tarifar deschis prin Regulamentul (CE) nr. 1964/2005 al Consiliului privind taxele vamale aplicabile bananelor, pentru lunile ianuarie și februarie 2006 (JO L 324, p. 5, denumit în continuare „regulamentul atacat”), a fost adoptat pentru stabilirea modalităților de gestionare a contingentului tarifar aplicabile importurilor provenite din țările ACP pentru lunile ianuarie și februarie 2006. Considerentul (2) al respectivului regulament prevede:

„Instituirea instrumentelor necesare pentru gestionarea contingentului tarifar la importul de banane originare din țările ACP, prevăzută de Regulamentul [...] nr. 1964/2005, nu poate fi realizată în timp util înainte de 1 ianuarie 2006. Drept urmare, Comisia a adoptat măsuri provizorii pentru eliberarea de certificate de import pentru lunile ianuarie și februarie 2006, pentru a garanta aprovizionarea Comunității, pentru a asigura continuitatea schimburilor cu țările ACP și pentru a evita perturbarea fluxurilor comerciale. Aceste măsuri nu afectează normele care vor fi adoptate ulterior în cursul anului 2006.” [traducere neoficială]

11 Articolul 2 din regulamentul atacat prevede:

„Pentru lunile ianuarie și februarie 2006,

- o cantitate de 135 000 de tone este disponibilă pentru eliberarea de licențe de import pentru operatorii menționați în titlul II; acest subcontingent tarifar poartă numărul de ordine 09.4160;
- o cantitate de 25 000 de tone este disponibilă pentru eliberarea de licențe de import pentru operatorii menționați în titlul III; acest subcontingent tarifar are numărul de ordine 09.4162.” [traducere neoficială]

12 Titlul II din regulamentul atacat privește „operatorii înregistrați pentru contingentul tarifar C, prevăzut la articolul 18 alineatul (1) [litera] (c) din Regulamentul [...] nr. 404/93, pentru anul 2005” [traducere neoficială]. Articolul 3 din regulament prevede:

„Pentru lunile ianuarie și februarie 2006, fiecare operator tradițional C și fiecare operator netradițional C, prevăzuți la articolul 3 punctul 3 și, respectiv, articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul [...] nr. 896/2001 [...] pot prezenta una sau mai multe cereri de certificat de import, în limita, după caz,

- a cantității de referință stabilite și notificate pentru anul 2005, în cadrul contingentului tarifar C, în baza articolului 5 alineatul (4) din Regulamentul [...] nr. 896/2001, în ceea ce privește operatorul tradițional C,

- a cantităţii stabilite şi notificate pentru anul 2005, în cadrul contingentului tarifar C, în baza articolului 9 alineatul (3) din Regulamentul [...] nr. 896/2001, în ceea ce priveşte operatorul netradiţional C.

[...]” [traducere neoficială]

- 13 Titlul III din regulamentul atacat se referă la „alţi operatori”. Articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menţionat prevede:

„Operatorii stabiliţi în Comunitate, înregistraţi pentru contingentele A/B, prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul [...] nr. 404/93 sau pentru cantitatea suplimentară stabilită prin Regulamentul nr. 1892/2004, care, în cursul anului 2005, au pus în liberă circulaţie banane originare din ţările ACP pot formula o singură cerere de certificat de import pentru cantitatea stabilită la articolul 2 a doua liniuţă.”
[traducere neoficială]

- 14 Titlul IV din regulamentul atacat stabileşte modalităţile de introducere a cererilor (articolul 5) şi de eliberare a certificatelor de import (articolul 6). Titlul V din regulamentul menţionat, care cuprinde articolele 7-9, conţine dispoziţiile finale.

- 15 Regulamentul (CE) nr. 219/2006 al Comisiei din 8 februarie 2006 referitor la deschiderea şi la modul de gestionare a contingentului tarifar pentru importul de banane de la codul NC 0803 00 19 originare din ţările ACP pentru perioada 1 martie-31 decembrie 2006 (JO L 38, p. 22) a stabilit apoi modalităţile de gestionare a contingentului tarifar aplicabil importurilor provenite din ţările ACP începând din 1 martie 2006. Articolul 2 litera (b) din acest regulament prevede că o cantitate de 468 150 de tone, adică 76 % din cantitatea disponibilă, urmează să fie gestionată în

conformitate cu dispozițiile capitolului III din același regulament. Acesta din urmă trimite, la articolul 7 alineatul (2), la metoda numită „primul venit, primul servit”, prevăzută la articolele 308a, 308b și 308c din Regulamentul (CE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3).

- 16 Relațiile între țările ACP și Comunitate sunt în prezent reglementate prin Acordul de parteneriat între membrii grupului statelor ACP, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000 (JO L 317, 2000, p. 3, denumit în continuare „Acordul de la Cotonou”).
- 17 Regimul general al schimburilor între Comunitate și țările ACP este definit în anexa V la Acordul de la Cotonou. Acest regim se aplică pe perioada tranzitorie de negociere a noilor acorduri de parteneriat economic, care durează până la 31 decembrie 2007. Articolul 1 din această anexă prevede în special:

„Produsele originare din statele ACP se importă în Comunitate cu scutire de drepturi vamale și de taxe cu efect echivalent.

(a) Pentru produsele originare din statele ACP:

- cuprinse în lista din anexa I la tratat, în cazul în care acestea fac obiectul unei organizări comune a piețelor în sensul articolului 43 din tratat, sau

- supuse, la importul în Comunitate, unei reglementări specifice introduse ca rezultat al punerii în aplicare a politicii agricole comune,

Comunitatea ia măsurile necesare pentru a asigura un tratament mai favorabil decât cel acordat țărilor terțe care beneficiază de clauza națiunii celei mai favorizate pentru aceleași produse.

[...]

- (d) Regimul menționat la [alineatul 1, litera] (a) intră în vigoare în același timp cu prezentul acord și rămâne aplicabil pe durata perioadei de pregătire definite la articolul 37 alineatul (1) din acord.

Cu toate acestea, în cazul în care, în această perioadă, Comunitatea:

[...]

- modifică o organizare comună a pieței pentru un produs anume sau normele specifice introduse ca rezultat al punerii în aplicare a politicii agricole comune, ea își rezervă dreptul de a modifica regimul prevăzut pentru produse originare din statele ACP, după consultarea în cadrul Consiliului de Miniștri. În aceste cazuri, Comunitatea se angajează să garanteze că produsele originare din statele ACP continuă să dețină un

avantaj comparabil cu cel de care beneficiau anterior față de produsele originare din țări terțe care au beneficiat de clauza națiunii celei mai favorizate.” [traducere neoficială]

- 18 Articolul 1 din Protocolul nr. 5 atașat anexei V la Acordul de la Cotonou, numit „Al doilea protocol privind bananele”, prevede:

„Părțile recunosc importanța economică deosebită pentru furnizorii de banane ACP a exporturilor lor spre piața Comunității. Comunitatea este de acord să examineze și, după caz, să ia măsuri care urmăresc garantarea viabilității întreprinderilor lor exportatoare de banane și continuarea livrării de banane pe piața Comunității.” [traducere neoficială]

Reclamanta

- 19 Reclamanta a fost înființată la 5 octombrie 1998. Aceasta are ca obiect principal de activitate, în Camerun și în alte state, producerea, transformarea și comercializarea de banane destinate exportului.
- 20 Reclamanta face parte din categoria producătorilor care nu dispun nici de dubla calitate de operator și nici nu sunt integrați într-un grup european sau multinațional. Pentru acest motiv, aceasta nu are calitatea de operator în sensul regulamentului atacat și nu este susceptibilă să dobândească un asemenea statut, dat fiind că regulamentul respectiv menține sistemul alocării de licențe de import în temeiul referințelor istorice stabilite prin reglementarea care a fost în vigoare anterior.

Procedura și concluziile părților

- 21 Prin cererea introductivă depusă la grea Tribunalului la 22 decembrie 2005, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 22 Printr-un act separat datând din aceeași zi, depus la grea Tribunalului, reclamanta a solicitat ca această cauză să fie judecată în procedura accelerată prevăzută la articolul 76a din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 23 Prin decizia Tribunalului din 26 ianuarie 2006, cererea prin care se solicita ca această cauză să fie judecată în procedură accelerată a fost respinsă.
- 24 Printr-un act separat depus la grea Tribunalului la 10 februarie 2006, Comisia a ridicat, în temeiul articolului 114 din Regulamentul de procedură, o excepție de inadmisibilitate a acestei acțiuni.
- 25 Reclamanta a prezentat observațiile sale asupra excepției de inadmisibilitate la 28 martie 2006, dată la care procedura scrisă cu privire la inadmisibilitate se încheiase.
- 26 În cererea sa, reclamanta a pus concluzii prin care a solicitat Tribunalului să dispună:

— anularea regulamentului atacat;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

27 În cuprinsul excepției de inadmisibilitate, Comisia a pus concluzii prin care a solicitat Tribunalului să dispună:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

28 În observațiile sale asupra excepției de inadmisibilitate, reclamanta a pus concluzii prin care a solicitat Tribunalului să dispună:

— respingerea excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

29 Potrivit articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, în cazul în care o parte solicită, Tribunalul poate să se pronunțe asupra excepției de inadmisibilitate fără a începe dezbaterile asupra fondului. Conform alineatului (3) al aceluiași articol, în continuare, procedura de judecare a cererii este orală, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel. În speță, Tribunalul consideră că examinarea probelor de la dosar a fost suficientă pentru a se pronunța asupra cererii, fără a se deschide procedura orală.

- 30 Comisia invocă inadmisibilitatea acțiunii, motivând, pe de o parte, că reclamanta nu are interes să exercite acțiunea împotriva regulamentului atacat și, pe de altă parte, că respectivul regulament are o aplicabilitate generală și nu o vizează pe reclamantă nici direct, nici în mod individual.

Argumentele părților

- 31 Comisia susține că, potrivit articolului 230 al patrulea paragraf CE, admisibilitatea unei acțiuni în anulare formulate de o persoană fizică sau juridică împotriva unui regulament este subordonată condiției ca un asemenea regulament să constituie în realitate o decizie individuală care să privească în mod direct și individual această persoană. Aceasta adaugă că dispoziția respectivă are ca obiectiv evitarea faptului ca simpla alegere a formei de regulament să excludă acțiunea unui particular împotriva unei decizii care îl privește în mod direct și individual.
- 32 În speță, nu numai că regulamentul atacat nu ar viza nici direct și nici individual reclamanta, ci acesta nu ar avea nici vocația de a reglementa situația juridică a producătorilor situați în afara teritoriului Comunității, precum reclamanta, astfel încât aceasta nu ar avea interes să exercite acțiunea în anulare împotriva regulamentului menționat.
- 33 În primul rând, în legătură cu interesul de a exercita acțiunea, Comisia reamintește că regulamentul atacat are ca obiect stabilirea măsurilor provizorii aplicabile în ianuarie și februarie 2006 pentru eliberarea de licențe de import în cadrul contingentului tarifar aplicabil bananelor ACP prevăzut în Regulamentul nr. 1964/2005. Luarea acestor măsuri s-ar fi dovedit necesară pentru că timpul disponibil după adoptarea Regulamentului nr. 1964/2005 nu era suficient pentru a permite adoptarea și publicarea noilor modalități de gestionare a contingentului bananelor ACP și pentru a permite în continuare statelor membre să procedeze, în

temeiul acestor norme, la o nouă înregistrare a operatorilor abilitați să participe la repartizarea contingentului tarifar. Alegerea de a limita, doar pentru lunile ianuarie și februarie 2006, eliberarea de licențe de import la operatorii care au aprovizionat piața comunitară cu banane ACP în cadrul regimului contingentelor tarifare în vigoare până la 31 decembrie 2005 ar fi fost făcută pentru a garanta aprovizionarea Comunității, pentru a asigura continuitatea schimburilor cu țările ACP și pentru a evita perturbarea fluxurilor comerciale.

34 Comisia precizează și că regulamentul atacat definește, în acest scop, două subcontingente destinate diferitor tipuri de operatori, primul, de 135 000 de tone, deschis operatorilor stabiliți în Comunitate care, pentru anul 2005, erau înregistrați pentru contingentul tarifar C, menționat la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 404/93, și cel de al doilea, de 25 000 de tone, deschis celorlalți operatori, adică operatorilor stabiliți în Comunitate, înregistrați pentru contingentele A și B menționate la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 404/93 sau pentru cantitatea suplimentară stabilită în Regulamentul nr. 1892/2004 care, în cursul anului 2005, au pus în liberă circulație banane ACP. Din această cauză, un asemenea sistem nu ar putea să vizeze producători, precum reclamanta, stabiliți într-un stat terț și care nu exercită nicio activitate economică pe teritoriul statelor membre. Ar rezulta de aici că situația juridică a reclamantei nu se va schimba în caz de anulare a regulamentului atacat, care nu îi era aplicabil, ceea ce ar dovedi că aceasta nu ar avea interes să exercite acțiunea în anulare împotriva respectivului regulament.

35 În al doilea rând, presupunând chiar că un asemenea interes există, nu este mai puțin adevărat că, potrivit Comisiei, regulamentul atacat nu se referă la reclamantă nici direct, nici individual, fiind vorba despre un act cu aplicabilitate generală. În acest sens, Comisia precizează că respectivul regulament definește categoriile de operatori și modalitățile de acces la diferite subcontingente pe baza criteriilor determinate în mod obiectiv, cum sunt, pe de o parte, participarea la repartizarea contingentelor tarifare prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 404/93 sau a cantității suplimentare stabilite în Regulamentul nr. 1892/2004 și, pe de altă parte, originea bananelor importate cu acest titlu în Comunitate. Ar fi vorba, prin urmare, despre un regulament care are efecte juridice față de persoane private în mod general

și abstract, potrivit criteriului de distincție între un regulament și o decizie, astfel cum s-a reținut în jurisprudență (hotărârea Curții din 6 octombrie 1982, *Alusuisse Italia/Consiliul și Comisia*, 307/81, Rec., p. 3463, punctul 9, hotărârea Curții din 2 aprilie 1998, *Greenpeace Council și alții/Comisia*, C-321/95 P, Rec., p. I-1651, punctul 28, ordonanța Tribunalului din 19 iunie 1995, *Kik/Consiliul și Comisia*, T-107/94, Rec., p. II-1717, punctul 35, și hotărârea Tribunalului din 12 iulie 2001, *Comafrika și Dole Fresh Fruit Europe/Comisia*, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 și T-225/99, Rec., p. II-1975, punctele 108-110).

- 36 Neavând calitatea de operator la care se referă regulamentul atacat, reclamanta nu ar fi vizată de acest act decât în considerarea calității sale obiective de operator economic care nu este stabilit în Comunitate și care nu dispune de o referință istorică în cadrul regimului comunitar de import aplicabil până la 31 decembrie 2005, după cum ar arăta chiar reclamanta în cererea sa, așadar în același fel ca ansamblul operatorilor economici care se găsesc într-o situație similară. Comisia adaugă că Tribunalul a avut deja ocazia să confirme că regulamentele privind gestionarea contingentelor tarifare la import au o aplicabilitate generală și abstractă (ordonanța Tribunalului din 25 septembrie 2002, *Di Lenardo/Comisia*, T-178/01, nepublicată în Recueil, și ordonanța Tribunalului *Dilexport/Comisia*, T-179/01, nepublicată în Recueil). De altfel, niciun alt element propriu situației reclamantei nu ar putea să o individualizeze în raport cu orice alt operator economic.

- 37 Răspunzând la argumentul reclamantei potrivit căruia regulamentul atacat ar lipsi-o în mod concret de dreptul său la import, Comisia susține că aceasta nu poate fi privată de niciun drept de import, nedispunând – precum orice alt operator economic – de vreun drept dobândit în acest sens, cu atât mai mult cu cât aceasta nu avea nici calitatea de operator sub regimul de import care a fost anterior în vigoare. Situația reclamantei nu ar fi, prin urmare, diferită de aceea a oricărei alte persoane care nu ar îndeplini condițiile prevăzute în titlurile II și III din regulamentul atacat.

38 Comisia susține de asemenea că, în ciuda faptului că măsurile contestate erau de natură să pună în pericol realizarea activităților reclamantei, nici acest fapt nu ar fi în măsură să o individualizeze. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, faptul că un act poate produce efecte concrete diferite față de diferite subiecte de drept cărora li se aplică nu ar putea lipsi un act de caracterul său de reglementare în măsura în care aplicarea sa se face în temeiul unei situații obiective de drept sau de fapt definite în actul în cauză (ordonanța Curții din 12 iulie 1993, AEFMA/Comisia, C-107/93, Rec., p. I-3999, punctele 14-22, ordonanța Tribunalului din 15 septembrie 1999, Van Parys și alții/Comisia, T-11/99, Rec., p. II-2653, punctele 50 și 51). De asemenea, situația ar fi aceeași în ceea ce privește posibilitatea de a determina, cu mai multă sau mai puțină precizie, numărul sau chiar identitatea subiectelor de drept cărora li se aplică actul în cauză (hotărârea Curții din 14 februarie 1989, Lefebvre/Comisia, 206/87, Rec., p. 275, ordonanța Tribunalului din 28 februarie 2005, von Pezold/Comisia, T-108/03, Rec., p. II-655, punctul 46).

39 În primul rând, reclamanta contestă afirmația Comisiei potrivit căreia aceasta nu ar avea interesul să exercite acțiunea împotriva regulamentului atacat. În acest sens, reclamanta susține că, potrivit unei jurisprudențe constante, locul de stabilire sau de exercitare a activităților economice ale unui reclamant nu are nicio influență asupra admisibilității unei acțiuni în anulare, fiind relevante numai efectele juridice ale actului care este în discuție asupra situației juridice a acestuia (hotărârea Tribunalului din 14 septembrie 1995, Antillean Rice Mills și alții/Comisia, T-480/93 și T-483/93, Rec., p. II-2305).

40 Aceasta adaugă că admisibilitatea unei acțiuni în anulare introduse de către un particular nu este subordonată, potrivit unei jurisprudențe constante, decât condiției ca acesta din urmă să poată să valorifice un interes protejat din punct de vedere juridic, născut și actual. În speță, ar fi de necontestat faptul că, în măsura în care aplicarea regulamentului atacat are ca efect lipsirea producătorilor stabiliți în țări ACP, care nu au calitatea de operator în sensul respectivului regulament, de orice drept legat de orice export către piața comunitară, producătorii respectivi au un interes legitim și protejat din punct de vedere juridic care le permite să conteste legalitatea regulamentului menționat mai sus.

- 41 În al doilea rând, reclamanta susține că, dacă este adevărat că respectivul regulament se aplică tuturor operatorilor economici interesați, nu este mai puțin adevărat că privește în mod direct și individual pe unii dintre aceștia. În acest sens, reclamanta reamintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, din moment ce un regulament nu este, în esență, o decizie individuală, trebuie să se stabilească efectele juridice pe care urmărește să le producă sau pe care le produce efectiv (hotărârea Curții Alusuisse Italia/Consiliul și Comisia, punctul 35 de mai sus, punctul 8, și hotărârea Curții din 22 noiembrie 2001, Antillean Rice Mills/Consiliul, C-451/98, Rec., p. I-8949).
- 42 Caracterul normativ al unui act nu ar afecta așadar, astfel cum s-a stabilit în jurisprudență, dreptul unui reclamant de a introduce o acțiune în anulare. În acest sens, ar fi suficient ca acesta să probeze că actul respectiv îl privește în mod direct și individual (hotărârea Curții din 29 martie 1979, ISO/Consiliul, 118/77, Rec., p. 1277, hotărârea Curții din 21 februarie 1984, Allied Corporation și alții/Comisia, 239/82 și 275/82, Rec., p. 1005, hotărârea Curții din 14 martie 1990, Nashua Corporation și alții/Comisia și Consiliul, C-133/87 și C-150/87, Rec., p. I-719, hotărârea Curții din 16 mai 1991, Extramet Industrie/Consiliul, C-358/89, Rec., p. I-2501, hotărârea Curții din 18 mai 1994, Codorníu/Consiliul, C-309/89, Rec., p. I-1853, și hotărârea Curții Antillean Rice Mills/Consiliul, punctul 41 de mai sus).
- 43 În al treilea rând, reclamanta susține că este în mod individual vizată de regulamentul atacat, astfel cum este cerut de jurisprudență, în considerarea anumitor calități pe care le are sau din cauza unei situații de fapt care o caracterizează în raport cu orice altă persoană și care, în acest sens, o individualizează într-un mod similar felului în care ar fi individualizat destinatarul unei decizii (hotărârea Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, 223, hotărârea Curții din 25 iulie 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, C-50/00 P, Rec., p. I-6677, ordonanța Tribunalului din 6 iulie 2004, Alpenhain-Camembert-Werk și alții/Comisia, T-370/02, Rec., p. II-2097). În această privință, reclamanta afirmă că se află nu numai într-o situație de fapt total distinctă de aceea a operatorilor sau a altor producători de banane ACP, ci și într-o situație juridică ce permite să se considere că aceasta trebuie asimilată unui „destinatar” în sensul desprins din jurisprudență. Într-adevăr, datorită faptului că face parte din categoria producătorilor independenți stabiliți în țările ACP, indiferent dacă sunt operatori sau producători neintegrați, aceștia i-ar fi imposibil să își comercializeze producția pe teritoriul Uniunii.

- 44 Potrivit reclamantei, astfel cum rezultă din articolul 1 din anexa V la Acordul de la Cotonou și din articolul 1 din Protocolul nr. 5 atașat anexei V la respectivul acord, intitulat „Al doilea protocol privind bananele”, dreptul comunitar definește situația juridică a producătorului stabilit într-o țară ACP care exportă produsele sale către piața comunitară diferențiind această situație de aceea a altor producători, precum și de aceea a ansamblului celorlalți operatori de pe piața bananelor. Respectivul dispoziții ar permite să se stabilească, fără posibilitatea de a se contesta acest lucru, că întreprinderile care produc banane ACP s-ar găsi într-o situație juridică particulară cu privire la regulile politicii agricole comune, adică în aceeași situație cu cea evocată în hotărârea *Antillean Rice Mills* și alții/Comisia, punctul 39 de mai sus.
- 45 Reclamanta menționează că individualizarea sa poate rezulta din luarea în considerare de către autorul actului (sau din obligația acestuia de a lua în considerare) a situației juridice sau de fapt în care se află, care ar corespunde celei în care se găsesc întreprinderile vizate în momentul adoptării actului respectiv. Această modalitate de recunoaștere a legăturii individuale ar fi fost deja reținută de către Curte în hotărârea din 17 ianuarie 1985, *Piraiki-Patraiki* și alții/Comisia (11/82, Rec., p. 207), în măsura în care dispozițiile actului de aderare impuneau acest lucru, precum și în hotărârea din 26 iunie 1990, *Sofrimport/Comisia* (C-152/88, Rec., p. I-2477), în care aceasta considera că reglementarea în cauză obliga Comisia să țină seama de situația reclamantilor în momentul adoptării actului în cauză.
- 46 În plus, situația sa ar fi comparabilă cu aceea a exportatorilor de orez din Antilele Olandeze, în cauza care s-a soluționat prin hotărârea *Antillean Rice Mills/Consiliul*, punctul 41 de mai sus, căroră li s-a recunoscut că au fost lipsiți de posibilitatea de a exporta către Comunitate ca o consecință a unei măsuri comunitare. Potrivit reclamantei, este adevărat că, în această hotărâre, Curtea a hotărât în primul rând că reclamantii nu puteau fi calificați ca fiind afectați de măsura comunitară doar prin considerarea calității lor de exportatori de orez către Comunitate, această activitate reprezentând o activitate comercială susceptibilă să fie exercitată, în orice moment, de către orice întreprindere. Curtea a precizat în continuare că reclamantii nu erau vizati *a priori* decât în considerarea calității lor obiective de operatori economici care acționau în sectorul în cauză în același fel ca orice alt operator și, în sfârșit, că numărul mic de operatori vizati nu era suficient pentru a se deduce că există un

raport individual. Cu toate acestea, Curtea ar fi considerat de asemenea că faptul că, în virtutea unor dispoziții specifice, Consiliul sau Comisia au obligația să țină seama de consecințele actului pe care îl vor adopta asupra situației anumitor particulari poate fi de „natură să îi individualizeze pe aceștia din urmă” (hotărârea Curții Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctele 28 și 31, și hotărârea Curții din 11 februarie 1999, *Antillean Rice Mills și alții/Comisia*, C-390/95 P, Rec., p. I-769, punctul 25).

⁴⁷ Un raționament comparabil poate fi susținut, potrivit reclamantei, cu privire la obligația instituțiilor, atunci când adoptă un regulament în cadrul politicii agricole comune (în cazul de față, organizarea comună a pieței în sectorul bananelor), nu numai de a ține seama de situația producătorilor stabiliți în țările ACP, ci și de a garanta acestora din urmă desfacerea produselor lor în condiții cel puțin la fel de avantajoase precum cele care existau în situația anterioară în care se aflau conform dispozițiilor articolului 1 din anexa V la Acordul de la Cotonou. Necesitatea de a ține seama de situațiile individuale ar fi susținută, în speță, prin faptul că instituțiile ar fi obligate să mențină, în temeiul angajamentelor convenționale care fac parte integrantă din legislația comunitară, fluxurile tradiționale de schimb pe timpul perioadei examinate.

⁴⁸ Pe de altă parte, pentru a se opune admisibilității acțiunii, Comisia nu ar putea invoca în mod valabil argumentul potrivit căruia reclamații nu ar putea fi considerați, astfel cum a decis Curtea în hotărârea *Antillean Rice Mills/Consiliul*, punctul 41 de mai sus, ca fiind afectați de măsura comunitară doar în calitatea lor de exportatori de orez către Comunitate, această activitate fiind una comercială susceptibilă să fie exercitată în orice moment de către orice întreprindere. În speță, regulamentul atacat ar fi avut vocația să fie aplicat doar pe o perioadă de două luni, astfel încât posibilitatea ca alte întreprinderi să poată deveni producătoare de banane într-un interval atât de scurt ar fi, practic, pur teoretică.

49 În al patrulea rând, reclamanta susține că, în sprijinul excepției de inadmisibilitate, Comisia nu aduce niciun argument de natură să conteste că aceasta este vizată în mod direct de regulamentul atacat. În acest sens, reclamanta subliniază că, în lipsa oricărei măsuri comunitare sau naționale care să pună în aplicare regimul importului stabilit prin regulamentul atacat, ea este vizată în mod direct de respectivul regulament. În orice caz, Comisia nu ar fi putut ignora, în ziua adoptării regulamentului atacat, că mecanismul de comercializare născut din regimul licențelor ar implica direct, pentru producători precum reclamanta, imposibilitatea de a menține fluxurile tradiționale de schimb având ca destinație Comunitatea.

50 În ultimul rând, reclamanta amintește hotărârea din 3 mai 2002, *Jégo-Quéré/Comisia* (T-177/01, Rec., p. II-2365), în care Tribunalul a considerat că, în absența unor măsuri naționale de executare a unui act comunitar, inadmisibilitatea unei acțiuni în anulare ar avea drept efect lipsirea justițiabililor de dreptul la un recurs efectiv în fața unei instanțe, garantat de normele constituționale naționale, de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO), de principiile Comunității de drept și de Carta drepturilor fundamentale. De asemenea, aceasta reamintește că, în hotărârea *Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul*, punctul 43 de mai sus, Curtea a considerat de asemenea Comunitatea Europeană ca fiind o comunitate de drept ale cărei instituții sunt supuse controlului conformității actelor lor față de tratat și de principiile generale de drept din care fac parte drepturile fundamentale, printre care figurează dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă.

51 Întrucât, în speță, potrivit reclamantei, problema validității respectivului regulament nu poate fi ridicată în fața niciunei instanțe naționale, rezultă că doar acceptarea admisibilității acțiunii este de natură să evite o denegare de dreptate care ar conferi regulamentului atacat o imunitate jurisdicțională incompatibilă cu principiile Comunității de drept. În sfârșit, prin neacceptarea admisibilității unei asemenea acțiuni, instanța comunitară ar fi lipsită de posibilitatea de a examina eventualele nelegalități care ar putea afecta actul în cauză, care s-ar sustrage astfel de la orice control jurisdicțional, nerespectând regulile care decurg din calitatea de Comunitate de drept a Comunității (hotărârea Curții din 23 aprilie 1986, *Les Verts/Parlamentul*

European, 294/83, Rec., p. 1339). Pentru a susține această poziție, reclamanta reamintește că proiectul de tratat din 18 iulie 2003 de instituire a unei Constituții pentru Europa [articolul II-47 și articolul III-270 al patrulea paragraf] prevede posibilitatea, pentru particulari, de a formula o acțiune împotriva actelor de reglementare care îi vizează în mod direct și care nu presupun măsuri de executare.

Aprecierea Tribunalului

Cu privire la interesul de a exercita acțiunea

- 52 Potrivit unei jurisprudențe constante, admisibilitatea acțiunii în anulare introduse de o persoană fizică sau juridică este subordonată condiției ca aceasta să justifice un interes de a exercita acțiunea (hotărârea Curții din 31 martie 1977, *Société pour l'exportation des sucres/Comisia*, 88/76, Rec., p. 709, punctul 19, hotărârea din 14 septembrie 1995, *Antillean Rice Mills și alții/Comisia*, punctul 39 de mai sus, punctul 59, ordonanța Tribunalului din 29 aprilie 1999, *Unione provinciale degli agricoltori di Firenze și alții/Comisia*, T-78/98, Rec., p. II-1377, punctul 30, și ordonanța Tribunalului din 17 octombrie 2005, *First Data și alții/Comisia*, T-28/02, Rec., p. II-4119, punctul 34).
- 53 Pe de altă parte, o persoană fizică sau juridică are interes să introducă o acțiune împotriva unui act numai dacă anularea acestuia este susceptibilă, prin ea însăși, să aibă consecințe juridice (hotărârea Curții din 24 iunie 1986, *AKZO Chemie/Comisia*, 53/85, Rec., p. 1965, punctul 21, hotărârea din 14 septembrie 1995, *Antillean Rice Mills și alții/Comisia*, punctul 39 de mai sus, punctul 59).
- 54 În speță, potrivit Comisiei, reclamanta nu ar avea un interes de a exercita acțiunea, întrucât regulamentul atacat nu este aplicabil producătorilor, precum reclamanta, stabiliți într-un stat terț și care nu exercită nicio activitate economică pe teritoriul statelor membre. Ar rezulta de aici că anularea regulamentului atacat nu ar avea niciun efect asupra situației juridice a reclamantei.

55 Această argumentare nu poate fi acceptată.

56 Într-adevăr, reclamanta contestă regulamentul atacat tocmai pentru motivul că acesta nu ar ține seama de situația producătorilor independenți, cum este cazul său, și ar lipsi-o astfel de posibilitatea de a-și exporta produsele pe piața comunitară. Ea susține în special că acest regulament încalcă dispozițiile din convențiile care reglementează piața bananelor, precum și principiile consacrate de reglementările comunitare în materia politicii agricole comune și de cele care privesc organizarea comună a pieței în sectorul bananelor, prin faptul că stabilește, la articolele 3 și 4, un regim de alocare a licențelor de import întemeiat pe referințe istorice. În plus, regulamentul atacat ar încălca principiul nediscriminării, prin faptul că ar favoriza în mod nejustificat anumiți importatori importanți din punct de vedere istoric, precum și principiul încrederii legitime.

57 În această privință, este suficient să se reamintească faptul că, potrivit articolului 233 CE, instituția emitentă a actului anulat este obligată să ia măsurile impuse de executarea hotărârii. Aceste măsuri nu se referă la dispariția actului ca atare din sistemul juridic comunitar, pentru că aceasta rezultă din însăși natura anulării actului de către judecător. Acestea privesc mai ales dispariția efectelor nelegalității constatate în hotărârea de anulare. Într-adevăr, o asemenea anulare presupune obligația instituției care a emis actul de a lua măsurile pe care le implică executarea hotărârii. Astfel, instituția vizată poate fi determinată să repună reclamanta în mod corespunzător într-o situație anterioară sau poate să evite să adopte un act identic (hotărârea din 14 septembrie 1995, Antilleans Rice Mills și alții/Comisia, punctul 39 de mai sus, punctul 60).

58 Pentru a se conforma hotărârii de anulare și pentru a-i asigura executarea integrală, instituția vizată este obligată, potrivit unei jurisprudențe constante, să respecte nu doar dispozitivul hotărârii, ci și motivele care au condus la aceasta și care îi constituie sprijinul necesar, în sensul că sunt indispensabile pentru a determina sensul exact a ceea ce a fost hotărât în dispozitiv. Într-adevăr, aceste motive sunt cele care, pe de o parte, identifică dispoziția exactă considerată nelegală și, pe de altă parte, relevă motivele exacte ale nelegalității constatate în dispozitiv și pe care

instituția vizată trebuie să le ia în considerare, înlocuind actul anulat (hotărârea Curții din 26 aprilie 1988, *Asteris și alții/Comisia*, 97/86, 193/86, 99/86 și 215/86, Rec., p. 2181, punctul 27, hotărârea Curții din 6 martie 2003, *Interporc/Comisia*, C-41/00 P, Rec., p. I-2125, punctul 29, și hotărârea Tribunalului din 2 februarie 1995, *Frederiksen/Parlamentul European*, T-106/92, RecFP, p. I-A-29 și II-99, punctul 31).

- 59 Astfel cum rezultă din jurisprudența menționată mai sus, instituția vizată are, prin urmare, obligația să se asigure că niciun act destinat să înlocuiască actul anulat nu este afectat de aceleași nelegalități precum cele identificate în hotărârea de anulare. În aceste condiții, anularea actului pentru motivul că acesta nu ține seama de o categorie determinată de operatori economici, presupunând în privința instituției emitente obligația de a lua măsurile impuse de executarea hotărârii, poate avea efecte asupra situației juridice a reclamantei.
- 60 Din cele de mai sus rezultă că reclamanta are un interes să obțină anularea regulamentului atacat.

Cu privire la aspectul dacă reclamanta este vizată în mod direct și individual

- 61 Potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 230 al patrulea paragraf CE conferă particularilor dreptul de a ataca în special orice decizie care, chiar dacă este adoptată sub aparența unui regulament, îi privește în mod direct și individual. Obiectivul acestei prevederi este în principal să se evite ca, prin simpla alegere a formei de regulament, instituțiile comunitare să poată să excludă acțiunea unui particular împotriva unei decizii care îl privește în mod direct și individual și să sublinieze astfel că alegerea formei nu poate schimba natura unui act (hotărârea Curții din 17

iunie 1980, Calpak și Societă Emiliana Lavorazione Frutta/Comisia, 789/79 și 790/79, Rec., p. 1949, punctul 7, ordonanța Tribunalului din 8 iulie 1999, Area Cova și alții/Consiliul și Comisia, T-12/96, Rec., p. II-2301, punctul 24, și ordonanța Tribunalului din 8 septembrie 2005, Lorte și alții/Consiliul, T-287/04, Rec., p. II-3125, punctul 36).

62 Tot potrivit jurisprudenței, criteriul pentru a distinge între un regulament și o decizie trebuie căutat în aplicabilitatea generală sau nu a actului în cauză, evaluând natura actului atacat și în special efectele juridice pe care acesta urmărește să le producă sau pe care le produce efectiv (hotărârea Curții din 24 februarie 1987, Deutz und Gelderman/Consiliul, 26/86, Rec., p. 941, punctul 7, și ordonanța Curții din 23 noiembrie 1995, Asocarne/Consiliul, C-10/95 P, Rec., p. I-4149, punctul 28, ordonanța Area Cova și alții/Consiliul și Comisia, punctul 61 de mai sus, punctul 25, și hotărârea Tribunalului din 3 februarie 2005, Comafrika și Dole Fresh Fruit Europe/Comisia, T-139/01, Rec., p. II-409, punctul 87).

63 În speță, trebuie subliniat faptul că regulamentul atacat, redactat în termeni generali și abstracți, are ca obiect definirea modalităților de aplicare a Regulamentului nr. 1964/2005 pentru lunile ianuarie și februarie 2006 în ceea ce privește regimul importului de banane ACP în Comunitate.

64 Faptul că reclamanta susține că, neavând calitatea de operator în sensul regulamentului atacat, nu poate să importe produsele sale pe piața comunitară nu constituie decât o consecință a aplicării la situația sa a articolelor 3 și 4 din respectivul regulament. Cu toate acestea, respectivele dispoziții ale regulamentului atacat apar ca măsuri cu aplicabilitate generală. Într-adevăr, acestea prevăd crearea a două subcontingente destinate diferitelor tipuri de operatori, primul, de 135 000 de tone, deschis operatorilor stabiliți în Comunitate care, pentru anul 2005, erau înregistrați pentru contingentul tarifar C, prevăzut la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 404/93, și al doilea, de 25 000 de tone, deschis celorlalți

operatori, adică operatorilor stabiliți în Comunitate înregistrați pentru contingentele A și B menționate la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 404/93 sau pentru cantitatea suplimentară stabilită prin Regulamentul nr. 1892/2004, care, în cursul anului 2005, au pus în liberă circulație bananele ACP.

65 Regulamentul atacat constituie, prin urmare, un act normativ cu aplicabilitate generală, prin aceea că se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și are efecte juridice față de categorii de persoane identificate în mod general și abstract. Într-adevăr, asemenea măsuri nu privesc reclamanta decât în considerarea calității sale de operator economic care nu este stabilit în Comunitate și nu dispune de o referință istorică în cadrul regimului comunitar de import aplicabil până la 31 decembrie 2005. În această calitate, măsurile în cauză o privesc în același fel ca pe orice alt agent economic aflat într-o situație identică, adică producătorii stabiliți într-o țară ACP care nu exercită nicio activitate economică pe teritoriul comunitar și nu dispun de o referință istorică în cadrul regimului comunitar de import aplicabil până la 31 decembrie 2005 (a se vedea în acest sens ordonanța Di Lenardo/Comisia, punctul 36 de mai sus, punctul 47, ordonanța Dilexport/Comisia, punctul 36 de mai sus, punctul 47, și hotărârea din 3 februarie 2005, Comafrica și Dole Fresh Fruit Europe/Comisia, punctul 62 de mai sus, punctul 88).

66 Cu toate acestea, nu este exclus ca, în anumite situații, dispozițiile unui act normativ care se aplică tuturor operatorilor economici interesați să îi privească în mod individual pe unii dintre ei (hotărârea Extramet Industrie/Consiliul, punctul 42 de mai sus, punctul 13, hotărârea Codorníu/Consiliul, punctul 42 de mai sus, punctul 19, și hotărârea Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, punctul 43 de mai sus, punctul 36). Într-o asemenea ipoteză, un act comunitar ar putea să aibă concomitent un caracter normativ și, cu privire la anumiți operatori economici interesați, un caracter decizional (hotărârea Tribunalului din 13 noiembrie 1995, Exporteurs in Levende Varkens și alții/Comisia, T-481/93 și T-484/93, Rec., p. II-2941, punctul 50, hotărârea Tribunalului din 12 iulie 2001, Comafrica și Dole Fresh Fruit Europe/Comisia, punctul 35 de mai sus, punctul 101, și hotărârea Tribunalului din 3 februarie 2005, Comafrica și Dole Fresh Fruit Europe/Comisia, punctul 62 de mai sus, punctul 107).

67 Conform unei jurisprudențe constante, o persoană fizică sau juridică diferită de destinatarul unui act nu ar putea să pretindă că este vizată în mod individual, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, decât dacă este vizată de actul în cauză datorită anumitor calități particulare sau datorită unei situații de fapt care o caracterizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, o individualizează ca și cum ar fi destinatar (hotărârea Curții Plaumann/Comisia, punctul 43 de mai sus, p. 223, hotărârea Curții Codorníu/Consiliul, punctul 42 de mai sus, punctul 20, hotărârea Curții Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, punctul 43 de mai sus, punctul 36, și hotărârea Curții din 1 aprilie 2004 Comisia/Jégo-Quéré, C-263/02 P, Rec., p. I-3425, punctul 45, hotărârea din 3 februarie 2005, Comafica și Dole Fresh Fruit Europe/Comisia, punctul 62 de mai sus, punctul 107). În orice caz, dacă nu este îndeplinită această condiție, unei persoane fizice sau juridice nu i se poate admite o acțiune în anulare împotriva unui regulament (hotărârea Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, punctul 43 de mai sus, punctul 37).

68 În lumina acestei jurisprudențe, trebuie verificat dacă, în speță, reclamanta este vizată în mod individual de regulamentul atacat.

69 În ceea ce privește, în primul rând, argumentul reclamantei dedus din faptul că regulamentul atacat îi interzice să aibă acces la piața comunitară, trebuie subliniat faptul că regulamentul atacat nu o vizează pe reclamantă decât în calitatea sa obiectivă de întreprindere care produce și comercializează banane ACP, în același fel ca pe orice operator independent stabilit într-o țară ACP și care desfășoară aceeași activitate. Or, astfel cum rezultă din jurisprudență, această calitate unică nu este suficientă pentru a se stabili dacă reclamanta este vizată în mod individual de regulamentul atacat (a se vedea în acest sens hotărârea Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctul 14, hotărârea Antillean Rice Mills/Consiliul, punctul 41 de mai sus, punctul 51, ordonanța Tribunalului din 30 aprilie 2003, Villiger Söhne/Consiliul, T-154/02, Rec., p. II-1921, punctul 47).

70 Această constatare nu este infirmată de afirmația reclamantei potrivit căreia regulamentul atacat i-ar interzice orice activitate de import de banane și i-ar pune astfel în discuție existența. Într-adevăr, presupunând chiar că această afirmație ar fi întemeiată, împrejurarea că un act normativ poate avea efecte concrete diferite

pentru diferite subiete de drept cărora li se aplică nu este de natură să îi individualizeze față de toți ceilalți operatori vizați, în condițiile în care aplicarea acestui act se face în baza unei situații obiectiv determinate (ordonanța Curții din 18 decembrie 1997, Sveriges Betodlares și Henrikson/Comisia, C-409/96 P, Rec., p. I-7531, punctul 37, ordonanța Tribunalului Di Lenardo/Comisia, punctul 36 de mai sus, punctul 52, ordonanța Tribunalului Dilexport/Comisia, punctul 36 de mai sus, punctul 52, și ordonanța Tribunalului din 13 decembrie 2005, Arla Foods și alții/Comisia, T-397/02, Rec., p. II-5365, punctul 70).

- 71 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei dedus din faptul că numai un număr restrâns de operatori economici ar fi lipsiți, prin regulamentul contestat, de posibilitatea de a comercializa banane ACP pe teritoriul comunitar, trebuie reamintit faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, posibilitatea de a determina cu mai multă sau mai puțină precizie numărul sau chiar identitatea subiectelor de drept cărora li se aplică o măsură nu presupune ca aceste subiecte să fie vizate în mod individual prin această măsură, în condițiile în care este evident, ca în speță, că această aplicare se realizează în temeiul unei situații obiective de drept sau de fapt definite în actul în cauză (ordonanța Curții din 21 iunie 1993, Chiquita Banana și alții/Consiliul, C-276/93, Rec., p. I-3345, punctul 8, hotărârea Antillean Rice Mills/Consiliul, punctul 41 de mai sus, punctul 52, ordonanța von Pezold/Comisia, punctul 38 de mai sus, punctul 46).

- 72 O asemenea concluzie nu ar putea fi infirmată de faptul că regulamentul atacat nu se aplică decât pe perioada a două luni și, în consecință, posibilitatea ca alte întreprinderi să poată deveni producătoare de banane într-un timp atât de scurt ar fi pur teoretică. În acest sens, este suficient să se constate că reclamanta nu este afectată de regulamentul atacat, care nu are ca obiect sau ca rezultat limitarea producției de produse în cauză decât în calitatea sa de exportatoare către Comunitate și că, în consecință, respectivul regulament o vizează în același fel ca pe orice operator care se găsește, în prezent sau în mod teoretic, într-o situație identică (a se vedea în acest sens hotărârea Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctele 12-14).

73 În al treilea rând, reclamanta pretinde că este vizată în mod individual, deoarece Comisia ar fi trebuit să țină seama de situația sa specifică.

74 În această privință, trebuie reamintit că, potrivit unei jurisprudențe consacrate, obligația pe care o are Comisia, în temeiul unor dispoziții specifice, de a ține seama de consecințele actului pe care are intenția să îl adopte asupra situației anumitor particulari poate fi de natură să îi individualizeze (hotărârea Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctele 21 și 28-31, hotărârea Sofrimport/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctele 11-13, hotărârea din 11 februarie 1999, Antillean Rice Mills și alții/Comisia, punctul 46 de mai sus, punctul 25, hotărârea Antillean Rice Mills/Consiliul, punctul 41 de mai sus, punctul 57, hotărârea Tribunalului din 14 septembrie 1995, Antillean Rice Mills și alții/Comisia, punctul 39 de mai sus, punctele 67-78, și hotărârea Tribunalului din 17 ianuarie 2002, Rica Foods/Comisia, T-47/00, Rec., p. II-113, punctul 41).

75 Este, cu siguranță, adevărat că, astfel cum a subliniat reclamanta în observațiile sale asupra excepției de inadmisibilitate, articolul 1 din Protocolul nr. 5 atașat anexei V la Acordul de la Cotonou și intitulat „Al doilea protocol privind bananele” prevede că părțile recunosc importanța economică deosebită a exporturilor pentru furnizorii de banane ACP spre piața comunitară și în special acceptarea de către Comunitate să examineze și, după caz, să ia măsurile care să garanteze viabilitatea întreprinderilor lor de export de banane și continuarea livrării de banane pe teritoriul Comunității.

76 Cu toate acestea, astfel cum rezultă din jurisprudență, constatarea existenței unei asemenea obligații, presupunând că este stabilă, nu ar fi suficientă pentru a se constata că reclamanta este vizată în mod individual. Într-adevăr, Curtea, după ce a constatat la punctul 28 din hotărârea Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, punctul 45 de mai sus, obligația Comisiei de a se informa în legătură cu consecințele negative pe care risca să le aibă decizia sa asupra economiei unui stat membru vizat și asupra întreprinderilor interesate, nu a dedus în niciun caz din această unică constatare că toate întreprinderile interesate erau în mod individual vizate în sensul articolului

230 al patrulea paragraf CE. Dimpotrivă, aceasta a considerat că numai întreprinderile titulare de contracte deja încheiate și a căror executare, prevăzută în perioada de aplicare a deciziei care făcea obiectul litigiului, era împiedicată în tot sau în parte de aceasta erau vizate în mod individual în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE (hotărârea Curții Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctele 28, 31 și 32, hotărârea Antillean Rice Mills/Consiliul, punctul 41 de mai sus, punctul 60, și hotărârea din 10 aprilie 2003, Comisia/Nederlandse Antillen, C-142/00 P, Rec., p. I-3483, punctul 74).

77 Prin urmare, constatarea potrivit căreia Comisia trebuia, în măsura în care împrejurările nu s-ar fi opus, să țină seama, la momentul adoptării regulamentului atacat, de efectele negative pe care acest regulament le-ar putea avea în special asupra întreprinderilor interesate nu scutește în niciun caz reclamanta de obligația de a proba că este vizată de acest regulament în considerarea unei situații de fapt care o individualizează în raport cu orice altă persoană (a se vedea, prin analogie, hotărârea Antillean Rice Mills/Consiliul, punctul 41 de mai sus, punctul 62, și hotărârea Comisia/Nederlandse Antillen, punctul 76 de mai sus, punctul 76).

78 Or, reclamanta nu a invocat niciun element care să permită să se ajungă la concluzia că este vizată datorită unei situații specifice.

79 Din cele de mai sus rezultă că reclamanta nu se găsește într-o situație care ar individualiza-o în raport cu orice alt operator economic și că, prin urmare, nu este afectată în mod individual de regulamentul atacat.

80 În sfârșit, reclamanta pretinde că inadmisibilitatea prezentei acțiuni constituie o încălcare a dreptului său fundamental la o protecție jurisdicțională efectivă. Efectivitatea sistemului comunitar de protecție jurisdicțională ar impune să se considere că aceasta este vizată în mod individual, întrucât dreptul național nu i-ar oferi nicio posibilitate de a introduce o acțiune pentru contestarea regulamentului atacat în fața unei instanțe naționale.

81 În acest sens, după ce a reamintit că dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă face parte din principiile generale de drept care rezultă din tradițiile constituționale comune ale statelor membre și care a fost consacrat de asemenea la articolele 6 și 13 din CEDO, Curtea a arătat faptul că Tratatul CE, la articolele 230 CE și 241 CE, pe de o parte, și la articolul 234 CE, pe de altă parte, a stabilit un sistem complet de căi de atac și de proceduri destinate să asigure controlul legalității actelor instituțiilor, atribuindu-le judecătorului comunitar. În acest sistem, persoanele fizice sau juridice care nu pot, din cauza condițiilor de admisibilitate menționate la articolul 230 al patrulea paragraf CE, să atace direct acte comunitare cu aplicabilitate generală au posibilitatea, după caz, să invoce lipsa validității unor asemenea acte, fie pe cale incidentă, în temeiul articolului 241 CE, în fața judecătorului comunitar, fie în fața instanțelor naționale, și să le determine pe acestea din urmă, care nu sunt competente să constate ele însele lipsa de validitate a actelor respective, să se adreseze Curții în această privință pe calea întrebărilor preliminare (hotărârea Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, punctul 43 de mai sus, punctele 39 și 40, hotărârea Comisia/Jégo-Quéré, punctul 67 de mai sus, punctele 29 și 30, ordonanța Tribunalului din 29 iunie 2006, Nürburgring/Parlamentul European și Consiliul, T-311/03, Rec., p. II-46*, punctul 69).

82 Contrar celor afirmate de reclamantă, situația în care nicio cale de atac nu ar fi efectivă în speță nu ar putea, presupunând că situația este stabilită, să justifice o modificare pe cale jurisdicțională a sistemului căilor de atac și a procedurilor stabilite la articolele 230 CE, 234 CE și 241 CE, după cum s-a reamintit la punctul 81 de mai sus. Astfel cum rezultă din jurisprudență, admisibilitatea unei acțiuni în anulare în fața instanței comunitare nu ar putea să depindă de existența unei căi de atac în fața unei instanțe naționale care să permită verificarea validității actului a cărui anulare este cerută (a se vedea în acest sens hotărârea Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, punctul 43 de mai sus, punctele 43 și 46, hotărârea Comisia/Jégo-Quéré, punctul 67 de mai sus, punctele 33 și 34, ordonanța Nürburgring/Parlamentul European și Consiliul, punctul 81 de mai sus, punctul 70). În niciun caz o asemenea situație nu permite să fie declarată admisibilă o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică ce nu îndeplinește condițiile menționate la articolul 230 al patrulea paragraf CE (ordonanța Curții din 1 februarie 2001, Area Cova și alții/Consiliul și Comisia, C-301/99 P, Rec., p. I-1005, punctul 47).

- 83 Pe de altă parte, astfel cum a subliniat Curtea, faptul ca unui justițiabil să nu i se permită să introducă o acțiune în anulare împotriva măsurilor pe care le contestă nu înseamnă ca acesta să fie lipsit de accesul la justiție, deoarece acțiunea în răspundere extracontractuală prevăzută la articolul 235 CE și la articolul 288 al doilea paragraf CE rămâne deschisă dacă aceste măsuri sunt de natură să angajeze răspunderea Comunității (a se vedea în acest sens hotărârea Curții din 12 septembrie 2006, Reynolds Tobacco și alții/Comisia, C-131/03 P, Rec., p. I-7795, punctul 82).
- 84 Din considerentele de mai sus rezultă că reclamanta nu poate fi considerată ca fiind vizată în mod individual de regulamentul atacat. În măsura în care aceasta nu îndeplinește una dintre condițiile de admisibilitate prevăzute la articolul 230 al patrulea paragraf CE, nu este necesar să se examineze dacă reclamanta este vizată în mod direct de respectivul regulament.
- 85 Prin urmare, acțiunea trebuie respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 86 În temeiul articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie, conform concluziilor acesteia din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea)

dispune:

- 1) **Respinge acțiunea ca inadmisibilă.**
- 2) **Société des plantations de Mbanga SA (SPM) va suporta propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisie.**

Pronunțată la Luxemburg, la 12 ianuarie 2007.

Grefier

E. Coulon

Președinte

M. Vilaras